

U sousedů

Polsko

Sběr hub je stejně populární jako v České republice, řada lidí si sběrem především hříbků přivydělává.

Rusko

Rusové sbírají houby po celý rok, nejraději je jedí nakládané nebo nasolené. Řada lidí obětuje sběru hub celou dovolenou, protože prodejem naložených hub si dokáží vydělat víc peněz než ve svém celoročním zaměstnání.

FOTO: ČTK

Rakousko

Rakušané si rádi pochutnávají na liškách připravovaných v nejrůznějších smetanových omáčkách. Sběr hub se v jednotlivých spolkových zemích řídí různými pravidly, například v Salcbursku je povoleno sbírat maximálně dvě kila hub na osobu a den. V národním parku Vysoké Taury se houby nesmějí sbírat vůbec.

Německo

Také Němci si potrpí na lišky. Tyto houby ale v Německu chrání zákon a mohou se sbírat jen pro vlastní potřebu, nikoliv pro prodej. Pro to restaurace využívají dovezené houby právě z Ruska nebo z Polska.

Belgie

Belgičané houbám ve volné přírodě moc nevěří. Raději si v obchodech kupují žampióny nebo hlívu ústříčnou. Jen znalci v lese sbírají hříby nebo lišky, pak jsou tyto houby k vidění i na tržištích.

Francie

lanýže.

Velká Británie

Vztah Britů k volně rostoucím houbám nejlépe charakterizuje tato příhoda: farmář nedaleko skotského Aberdeenu kráčí přes pastvinu plnou žampiónů ke svému autu, aby odjel do města do hypermarketu a přivezl si košík koupených žampiónů.

Chodit s košíkem po lese není nic pro Francouze, pokud to ovšem nedělají pro výdělek. Kvůli tomu jsou na některých místech zavedené limity pro sběr, například tři kilogramy na osobu a den. Raději než klasické houby si Francouzi dopřejí jako labužníci

→ Chvojenecké polesí

Dalším místem, kde jsou lesy úrodné na houby, je pomezí mezi Pardubickým a Královéhradeckým krajem. Tam, kde končí Polabská nížina, krajina se začíná pozvolna vlnit a kde-si na obzoru lze tušit podhůří Orlických hor.

Dlouhý pás lesů zhruba vymezuje silnice číslo 35 z Hradce Králové na Vysoké Mýto z jedné strany a ze strany druhé tok Tiché Orlice. Od svítání se postupně začínou zaplňovat kraje lesních cest u obcí Chvojenec, Vysoké Chvojno, Vysoká, Býšť nebo Veliny. Zkrátka „vyrazit si na Chvojno“ je na Pardubicku a Královéhradecku zažitý pojem pro houbařskou výpravu. Lesy jsou zde smíšené, ale často převažují borovice. Suchohřibů „babelek“ tu roste tolik, že je občas houbaři nechávají v lese a raději pátrají po „lepších“ houbách.

Houbaření kolem Budišovky

Jezdily tu obrněné transportéry, střílelo se tu a nikdo sem nesměl. Nepřístupnost území zajištěna mnohem lépe než u leckteré přírodní rezervace. Vojenský prostor Libavá u Olomouce. Ani teď to není veřejná promenáda, ale každý z místních vám řekne, že se výlet do někdejšího armádního cvičiště vyplatí. S prázdnou se odsud neodchází.

Dobrým výchozím místem je například lokalita zvaná Hadinka, krásné údolí u říčky Budišovky, která tvoří hranici vojenského prostoru. Na Hadinku se dostanete po této trase: z Vítkova pojedete nejprve do vesnice Klokočov. Na křižovatce zahnete vpravo a pokračujete až na samý konec obce, kde asfaltová cesta začíná táhle klesat do údolí. Vydáte se po ní a po necelých třech kilometrech dojedete na Hadinku.

Houby rostou jak v lesích na levém břehu Budišovky, které ještě nepatří do vojenského prostoru, tak samozřejmě na vojenské straně na pravém břehu. Přes Budišovku je postaveno několik mostů, ale v létě vůbec není problém tuto říčku přebrodit.

Bude-li velké horko, nechte houby být a zajděte si na Hadince na místní koupaliště. Je sice malé, ale útulné. Pozor! Voda tu bývá řádně osvěžující.

Houby v kraji pískovcových skal

Dobrá naleziště hub jsou i v nejnižším místě České republiky – v okolí Hřenska a Děčína, kde Labe odtéká do Německa. Půjďte-li se toulat do lesů v okolí Děčínského Sněžníku, určitě si s sebou vezměte košík. Výlet můžete zakončit návštěvou rozhledny na Sněžníku. Na pravém břehu Labe se zase chodí na houby nad Děčín do okolí obce Růžová.

A když se svezete vlakem z Děčína přes Českou Kamenici do Lužických hor a vystoupíte kdekoli mezi Kytlicí a Rybníštěm, můžete zkoušet houbařské štěstí v lesích pod vrchem Jedlová. A stejně jako na Děčínském Sněžníku i tady můžete cestu zakončit na rozhledně. A pak sejít dolů a v Jiřetíně pod Jedlovou si dát oběd.

Železné hory

Vyhlašeným místem pro sběr hub je celá Českomoravská vysočina a k ní přiléhající Železné hory.

Nejprve varování: Nesazte se hledat houby v okolí Sečské přehrady. Zdejší lesy jsou od chatařů doslova vyluxované, poznáte to hned, jak do nich vkročíte. Na zemi neleží jediná suchá větve, taková je tady kvůli vysoké koncentraci chat nouze o dřevo. Pro soušky na oheň se často jezdí s autem a vozíkem až do vzdálenějších lesů.

Stačí se ale od Seče na Chrudimce přesunout na Pařížovskou přehradu na Doubravě, tady už houby najdete. Nebo se vydat od Sečské přehrady proti proudu Chrudimky k Hornímu Bradlu, další místo, které voní po houbách. Romantické kulisy houbařům vytváří také zřícenina hradu Lichnice nad Třemošnicí.

FOTO: WWW.MYKO.CZ

Tajný tip IN magazínu

Vlevo lišky, vpravo hříby

Na první pohled to místo k houbaření příliš neláká. Strmé stráně nad Lužnicí poblíž řetězového mostu u Stádleece. Horko k zalknutí, kdo může, chladí se u jezu pod mostem. Komu by se chtělo, místy pouze po čtyřech, zdolávat příkré svahy? Avšak občas se to vyplatí. Často tu bývá k vidění zajímavý jev. Pravý břeh Lužnice je doslova královstvím hříbu smrkového, jednoho z nejceněnějších „praváků“. Stačí najít první hříbek a pak opatrně pokleknout, rozhlédnout se a třeba odkryt napadané listy z mladých buků. I na malém prostoru se tu dá nasbírat košík pravých hříbů.

Levý břeh by se klidně mohl jmenovat „žlutý“. Tolik tu na stráních roste lišek. Opět to sice znamená šplhání v příkrém svahu, ale námaha se vyplatí. Lišky totiž patří k houbám, které poměrně dobře snášejí i delší transport, takže nasbírat si je poslední den dovolené jako výslužku na cestu je dobrá volba.

